

November 2nd

Na nových písních není nic křišťálově čistého, vždycky jsme tomu dali kontrast nějakého garážového zvuku

Kapela November 2nd vydala po dvanácti letech nové album. Muzikanti kolem zpěvačky a kytaristky Alexandry Langošové a kytaristy Romana Helcla se pod vedením producenta Borise Carloffa od rockového písničkářství posunuli k tvrdšímu soundu s občasným vlivem elektroniky i soulu.

TEXT: ROMAN JIREŠ (ČTK), FOTO: MAREK MUSIL

Nejspíš nejsem první, kdo se ptá, co s vámi bylo v uplynulých letech. Předchozí album Night Walk with Me jste vydali před dvanácti lety.

Helcl: Novináři nám opravdu tuhle otázku většinou pokládají jako první a Saša odpovídá, že našemu synovi je nyní jedenáct let, plus jeden rok těhotenství, to znamená dvanáct roků.

Langošová: Tím se dá vysvětlit, že naše pauza není úplná náhoda.

Helcl: Těch jedenáct let plus těhotenství určitě hraje nějakou roli, ale nebyl to ten hlavní důvod.

Langošová: Přišlo to vhod, my jsme asi potřebovali nějakou pauzu...

Abyste ji využili k hledání nového zvuku?

Helcl: Od začátku, kdy tahle kapela vznikla, jsme tíhli k americké muzice. Jezdili jsme hrát do Spojených států

a hledali inspirační zdroje. Spolupracovali jsme s různými producenty, míchali tam desky a hráli s místními hudebníky. Zpětně viděno, na našich prvních třech albech jsme se asi podvědomě snažili rozlousknout jejich zvuk, abychom zněli autenticky. To se po třetí desce Night Walk with Me změnilo. Měli jsme pocit, že jsme se naučili, co jsme potřebovali, a stáli jsme před otázkou, co dál. Věděli jsme, že teď potřebujeme jít vlastní cestou a najít vlastní sound. Takový, který námi bude rezonovat. Začali jsme tak, že jsme se inspiračně nejdříve vrátili na začátek devadesátých let, kdy jsme vyrůstali spíš na kytarové muzice. První písnička, která vznikla v tomto duchu, byla Love Me or Leave Me (TX, TN) postavená na kytarovém riffu, který vlastně definoval dnešní zvuk kapely. Chtěli jsme, aby kytary zněly trochu retro, ale aby v nich bylo slyšet i určité bezčasí

a současnost zároveň. Vymysleli jsme koncept kytarového zvuku, u kterého posluchač na první poslech nepozná, zda jde o kytaru, nebo klávesy. Je to rockové, trochu temné a zároveň neotřelé. V tom duchu jsme pak napsali a nahráli i další singl I Feel Love a tehdy jsme se dostali k producentovi Borisi Carloffovi.

Nedávno mě překvapilo, že Carloff, podobně jako vy pochází z Hranic na Moravě.

Langošová: Já se s ním znám od dětství, chodili jsme spolu ke stejné učitelce na hodiny houslí.

Helcl: Když jsme s ním probírali záležitosti kolem zvuku, řekl, že kdybychom natočili celou desku podobně znějících kytarových riffů, byla by zvukově úzká, bez větší barevnosti. A tak nám otevřel dveře k dalším stylům, jako je soul nebo elektronika, kterou jsme dřív moc

November 2nd: kytarista Roman Helcl, zpěvačka Alexandra Langošová, baskytarista Jakub Vejnar a bubeník Petr Ptáček

neposlouchali. To všechno jsme nakonec do naší muziky absorbovali a přidali i další inspirační zdroje. Před dvanácti lety bychom si asi nedovedli představit, že by to mohlo fungovat.

Langošová: Změna proběhla i tím, že začala skládat celá kapela. V tom byl pro mě největší posun, protože předchozí deska Night Walk with Me byla vyloženě písničkářská a v podstatě autorsky moje. Kapela trochu přestala fungovat jako kapela, ale stala se spíš doprovodným ansámblem. To pro nás nebylo typické, my jsme vždycky byli kapeloví lidé. Myslím, že bylo důležité, že jsme se znovu našli a také že se kapela obměnila. S novými kluky si skvěle sedneme. Tím nechci říct, že bychom si s předchozí sestavou nerozuměli...

Helcl: ... to ne, ale možná to bylo jiné v tom, že naši spoluhráči byli dříve starší. Teď se to otočilo a my jsme k sobě dostali mladší krev.

Langošová: Přijde mi, že nový kapelový zvuk se teď stavěl od nástrojů, na které třeba já nebo Roman nehrajeme, od basy nebo bicích.

Cover alba November 2nd

Během té práce jsme řešili, i jak jinak pojmout zpěvové linky než dřív. Chtěli jsme je zjednodušit a refrénům dodat větší sloganovitost, aniž by se vytratilo sdělení textů. Prostě jsme chtěli být úspornější.

Takže jste nepracovali tak, že někdo přinesl píseň a ostatní ji ve studiu dopracovávali?

Helcl: Byla to asi podobná práce, jako dělali The Beatles na desce Abbey Road, spíš jsme to budovali od nuly ve studiu. Ráno jsem přišel s kytarovým riffem, tam se do toho zapojila celá kapela a večer nebo další den bylo hotovo. Během té práce jsme řešili, i jak jinak pojmout zpěvové linky než dřív. Chtěli jsme je zjednodušit a refrénům dodat

větší sloganovitost, aniž by se vytratilo sdělení textů. Prostě jsme chtěli být úspornější.

A jak je to s texty?

Langošová: To je pořád stejné, píšu je já. Poprvé se ale písničky dělaly od rytmu a teprve tomu se přizpůsobovala zpěvová linka a text.

A texty také vznikaly postupně, po částech?

Langošová: Bývaly to většinou nejprve fragmenty, až když se písnička vyloupla, text jsem dodělala. A teď jsem je poprvé psala třeba podle groove bubnů. Je to úspornější a pro mě neuvěřitelně inspirativní. Dříve to bylo naopak, hromada textu, nedotknutelná melodie a harmonie a tomu se přizpůsobovaly ostatní nástroje.

Helcl: Třeba první písničku z nového alba Lights Are Out jsme natočili s pracovním vokálem a Roman Vícha

tam nahrál tak muzikální bicí, že Saša na jeho přechody vymýšlela a frázovala zpěv. Takhle jsme to předtím nedělali.

U zpěvu se mi zdá, že tentokrát hodně využíváte sbory.

Langošová: To je novinka, ke které nás také přivedl Boris Carloff. Já jsem za to strašně ráda, odjakživa jsem měla tendenci natáčet hodně vokálů, ale často jsem narážela na odpor kapely, protože se klukům zdálo divné, že hlavní zpěvák zpívá i ty další hlasy. Ale díky Borisovi jsme se seznámili se skvělou vokalistkou Élan Noelle, se kterou jsme nazpívaly krásně znějící vokály. Ty tomu dodaly nový rozměr. Teď jsou vlastně jedním z poznávacích znamení našeho nového kapelového zvuku.

Jak se vám podařilo dosáhnout takové pestrosti?

Helcl: To má několik důvodů. Album jsme točili někdy od roku 2016, takže

jsme se pět let zvukově vyvíjeli a pořád experimentovali. Všechno to asi vedlo správným směrem a my jsme v tom našli rutinu. Zjistili jsme, co nám nejvíc funguje, a začalo to víc odsýpat. Na začátku roku jsme měli půlku desky hotovou a věděli jsme, že ji chceme vydat letos. V lednu jsme šli do studia

zvuk, který to celé zaštiťuje, přestože ty písničky jsou žánrově odlišné.

Helcl: Saša našla i novou polohu zpěvu, která všechno spojuje.

Langošová: A každá písnička, i ty, které jsou melodické, v sobě má nějaké špičaté zvuky. Není tam nic křišťálově čistého, vždycky jsme tomu dali kontrast

a všechno šlo tak rychle a intuitivně, že v březnu bylo hotovo. Jednu písničku jsme dělali den nebo dva, nebyli jsme tam každý den. Práci strašně urychlilo i to, že jsme chápali, o co nám jde. Toho skladatelského flow teď chceme využít. Už máme na prosinec objednané studio, abychom v nahrávání mohli pokračovat.

Jak se vám to podařilo spojit s těmi již dříve hotovými písněmi tak, že deska nezní jako dvě různé nahrávky?

Langošová: Vytvořili jsme kapelový

nějakého garážového zvuku, což je přístup zvukaře Tchada Blakea, který nám část desky míchal. Já k němu strašně vzhlížím. Mám ráda jeho mixy a tohle je jeho koncept. Kontrasty vedou k určitému napětí, které jsme ctili ve všech písničkách. To mě obzvláště baví.

Helcl: O tu pestrost nám šlo, a abychom jí docílili, nechali jsme desku mixovat několika sound designéry podle toho, co si písničky samy řekly. I proto jsme třeba chtěli, aby úvodní riffovou skladbu Lights Are Out mixoval Andrew Scheps, legenda pracující třeba s Red Hot Chili Peppers, Rival Sons nebo Adele. Velkým

O tu pestrost nám šlo, a abychom jí docílili, nechali jsme desku mixovat několika sound designéry podle toho, co si písničky samy řekly. I proto jsme třeba chtěli, aby úvodní riffovou skladbu Lights Are Out mixoval Andrew Scheps, legenda pracující třeba s Red Hot Chili Peppers, Rival Sons nebo Adele.

objevem pro nás byl zvukař Matt Ross-Spang, který žije v Memphisu a specializuje se na soulovou muziku. Mixy dělá ještě analogovou cestou. Míchal nám tři písničky, Last Kiss, What It Feels Like a Comet, to také ovlivnilo tu pestrost. Další skladby si pak rozdělili John Netti, Steve Walsh a samozřejmě Boris Carloff.

Takže jste skladby vzniklé dříve nepřetáčeli znovu?

Langošová: Ne, ale je pravda, že tam byly písničky, u kterých jsme měli pochybnosti. Třeba v případě Last Kiss, která je nejbliž tradičnímu soulu, jsme

Alexandra Langošová a Roman Helcl

nevěděli, jak ji pojmut například vedle garážových kytarových riffů.

Helcl: Trochu jsme s touhle skladbou bojovali. Krásně fungovala na koncertech, ale když jsme se ji snažili natočit, tak z toho vyšel hrozný cajdák. Vzniklo snad šest verzí, a pokaždé, když jsme se do ní snažili vnést něco nového, vůbec to nefungovalo. Skoro jsme ji odepsali. Poslední pokus ale vyšel. Udělali jsme ji v 6/8 rytmu, který navrhl Carloff, a na jednu to bylo ono. Znělo to poctivě autenticky jako starý Motown.

Langošová: Fascinovalo mě, jak jsme s tou písničkou bojovali a ona si pak vlastně sama řekla, co chce. Trochu s ní odkazujeme i na silnou českou soulovou vlnu konce šedesátých let. Marta Kubišová, Hanka Ulrychová, Marie Rotťrová nebo Michal Prokop. Milujeme i písničku Chmýří od dnes již neznámé

zpěvačky Slávky Sally Sellingové, která zní velmi současně. I na tuhle českou vlnu zájmu o soul jsme chtěli nějak navázat.

Znamená to, že jste i kvůli zahraničním spolupracovníkům spíš kapela pro zahraniční posluchače než pro Čechy?

Helcl: Dnes už spousta českých kapel spolupracuje s předními zahraničními producenty a zvukaři. V dnešním globalizovaném světě to není nic tak zvláštního. Ale ne, určitě cítíme, že jsme česká kapela, která do svojí anglicky zpívané hudby může přinést vlivy, které jiné podobné skupiny v Evropě nemají. Ti zahraniční producenti byli jen třešnička na dortu v závěrečné fázi mixů. Tentokrát jsme se během skládání a nahrávání spoléhali jen na zkušenosti získané

během prvních tří alb a kreativitu našeho producenta Borise Carloffa, který byl ve studiu pátým členem kapely.

Asi často narážíte i na otázku angličtiny.

Langošová: V zahraničí nikdo nikdy neřešil moji výslovnost, což беру jako ocenění.

Helcl: Byli jsme v Americe dlouho a zjistili jsme, že tam akcenty prostě neřeší zdaleka tak jako my. Ve Spojených státech je každý odněkud a oni jsou zvyklí na to, že angličtina existuje v mnoha podobách.

Langošová: Myslím, že jim přízvuk přijde celkem sexy, my to asi nedokážeme posoudit. Když se jich na to ptáme, říkají, že třeba The Cardigans mají švédský přízvuk, ale výborně jim rozumějí, což se prý podle nich nedá říct například

o Pearl Jam. To nás pobavilo. Pearl Jam samozřejmě milujeme.

Ty máš nějaké speciální vzdělání, co se týká tvé skvělé angličtiny?

Langošová: Mám obyčejnou státnici, ale odjakživa jsem toužila vědět, o čem jsou písničky, které poslouchám. To byla motivace k učení angličtiny. Navíc mě to bavilo a přišlo mi přirozené používat angličtinu, když jsem začala psát písničky. Navíc v té době všechny kapely kolem zpívaly anglicky, než se to zase postupně vrátilo k češtině. Nechci ale vypadat, že mám něco proti češtině, je krásná.

kontrolují texty, například Brad Stratton nám některé i předzpíval.

Byli jste okolím tlačeni k češtině?

Langošová: To jsme řešili odjakživa. Ten tlak byl od první desky, udělali jsme jedinou výjimku, písničku Svět je křivej. Myslím, že se docela povedla, ale ukázalo se, že čeština pro naši kapelu nebude to pravé. Neříkám, že se to nikdy nestane, třeba dospěju k tomu, napsat český text, ale zatím to tak nevypadá. I když vím, že čeština by kapelu zpřístupnila většímu počtu lidí.

se přehoupne do festivalové sezony. Začali jsme také obnovovat své zahraniční kontakty.

Langošová: Je to zvláštní, ale statistiky ukazují, že nás nejvíc lidí poslouchá ve Skandinávii.

Tam se také odehrává film Minuta věčnosti režiséra Rudolfa Havlíka, do kterého jste poskytli píseň 100 Years. Neuvažujete o další filmové spolupráci?

Helcl: Máme písničky i v dalších filmech, třeba v Občanském průkazu. Režiséři říkají, že se do filmů naše sklad-

Máme písničky i v dalších filmech, třeba v Občanském průkazu. Režiséři říkají, že se do filmů naše skladby hodí, tak bychom se další spolupráci nebránili.

Ted' máte novou desku, jak ji dostanete k posluchačům?

Helcl: Budeme hrát koncerty a natáčet další písničky. Pokusíme se dostat do rádií, kde All Comes Down už vzbudila pozornost. Máme i dvě videa a chystáme nový klip s jedním známým českým hercem, ale nechci to zakřiknout. Budeme vyvíjet takový ten soustavný pomalý tlak a uvidíme, kam nás to zavede. Album jsme už našim fanouškům kompletně přehráli v pražském Jazz Docku a ještě plánujeme klasický křest někdy na začátku února v Praze. Potom nás čeká do května turné, které

by hodí, tak bychom se další spolupráci nebránili.

Romane, jak je to s tvými dalšími aktivitami? Ještě nedávno jsi byl mimo jiné členem kapely Vanua2.

Helcl: Všechny aktivity v ostatních kapelách jsem ukončil a už mám jenom November 2nd. Nechceme tříštit energii. Saša, náš basák Kuba Vejnar a já se kapele věnujeme naplno. K tomu s námi hrají úžasní bubeníci Petr Ptáček a Roman Vícha. S oběma jsou koncerty skvělé. Dáváme teď kapele absolutní prioritu. ☒